

košaro, enkrat pest drobiža naprej — vedno isto nepopisno veselje!

«Še preveč razširilo se bo!» se prestraši nekega dne, ko mu spet skoraj sapa zastane, tako ga veselo razganja tam notri. «Treba bo zavreti! Kako vendar resnično pravi pesnik: ‚Odpri srce, zapri roke!‘ Oziroma: ‚Odpri roke, zapri srce!‘ Kako prav-zaprav že pravi? Pa saj je vseeno!»

In namigne tu temu, tam onemu, ki ve, da so ž njimi možni resni posli, da bi spet posodil kako malenkost na vknjižbo in varnost, ko so mu v zadnjem času nekateri vrnil.

In spet je vse v najlepšem, najboljšem redu, boljšem kot kdaj prej.

Tu dá — hotel bi dati vsaj — tam vzame: ves čas se kakor na drogu v čudovitem ravnotežju gugata dobrota in pravica... in veselo goni po žilah kri obnovljeno, popravljen srce...

IVAN ALBREHT:

FANTAZIJA O DVEH.

— Mati, mati, meni je težko,
rad bi k tebi čez sedmo goro.

«Sinko, sin moj, saj ni še čas,
saj ni še klical božji glas.»

— Mati, brez tebe je dan kot noč,
meni živeti ne bo moč.

«Sinko, moj sin, nika se ne boj,
saj hodi moja ljubezen s teboj.»

— Mati, mati, kam naj bi ž njo,
ko mi je srce ranjeno.

In sinko na zemljo je črno pal,
in kar je premogel, je materi dal.

